

ПОКАЙТЕ СЕ!

Това са първите думи от новозаветната проповед, първият урок за хората от всички страни и народи, проповедан от нашия Господ Исус Христос.

"Оттогава Исус начена да проповядва и да казва: покайте се, защото се приближи царството небесно" (Мат. 4:17). За това царство небесно, къде се намира и как да го открием - хората нямат най-превратни понятия. Те мислят, че Божият царство е някъде по-дълбоко на Обезованата земя. Макар и то да се намира в пределите на земната земя, в него може да се апазв или да се достигне в резултат на реалните действия от механичен характер - ако се чете редовно Закона, ако се спазва задължително съблотивнит дин там е само за грехите Авраамови потомци. Тогава Исус ели ралносно: за царството Божие не може да се каже, че то е тук или там, то не се явява в чувствено пространство, няма материални граници. То къде по израза на светите отци "в тишина", човек "в сми и става ноци и дини, в как починава и расте семето, той не знае" (Мат. 6:37). Така е и в царството Божие. На тези, които го търсят, можем само да кажем: "Царството Божие е вътре във вас". Затова, за да го достигнем, трябва да променим самите себе си, да направим от себе си нравствено други хора, за които и проповядвал Предтечата, да приемат учението и образа Христос, на които ни учи празникът Богоявление.

Свои Господ чрез думите на Свои Единороден Син ни зове в Своето царство, не ще чуят да хората това стеснено, любезно глас, защото казват да с усмивки, с предност, със своите мисли, воли и чувства или той ще замълчи беззвучно?

"Покайте се, защото се приближава царството Божие!" Тези думи били произнесени от Спасителя с пълната надежда, че ще бъдат чути от грешниците. Евангелската история вече е затворила в своите страници множество примери на благодатна отзивчивост на човешки грехи. Тези примери са трогателни, наизидателни, умилителни допосле, че светлата Църква постоянно ни ги напомня. Примери на приближаваща се Велика свет, недели наред тези примери ще бъдат предмет на нашето внимание, защото в тях ще намерим истински образци на покаяние.

Кому не е известно, колко много хора корислостобото отдалече до пълна на спасението. Но пълн към царството Божие това е първата преграда - който е обикол от раждата на този жесток по-късно, трябва може да се освободи от него. В корислостобото из-чезва любовта към доброто, алчничеството към светините. Той започва с отчуждение от всичко, което е духовно, чисто и живо, а в-вършката като безумен роб на мъдрата метал. Но ако не гласят на Спасителя достъпан, както ни свидетелства Евангелието, дори тъмната, неприветна душа на корислостобото. Това бил Закохей, срещан пред Господа с неважно натурално богатство. Като чул думите на Господа, той неизменно открил врата на своята душа и казвал: "Ето половина от имота си, Господи, давам на сиромаси и, ако от който нещю съм взел несправедливо, ще отплатя четворно" (Лука 19:8). Такова трябва да бъде покаянието на всички корислостоботи - с широта милостията да отминат, да изкупят своите грехове, за да заслужат по милост Божия царство небесно.

В по-голямата част от хората главният душевен недъг е гордостта. От евангелския пример с митаря и фарисея разбираме колкото сполително е свършеното в много губене за душата са евангелистично, надареността и гордостта. Да ги извадим от сърцата си, използвайки се в призива на нашия Спасител за покаяние. със свършеното на митаря, с неговата спокойна, тиха молба да покаже от Всевластияща Бог: "Боже, биди милостив към мене грешник", с надеждата, че този зов на нашата душа ще изпробува Божия милосърдие, така както плачът на младежката пробужда любезната майка. Забравявай за себе си, тя си откъсва от сян, от почивка, от слана, за да усположи съкълото на сърцето й дин.

Плитоугордот и хладносердността са пороци, които не дремват в нас. Това са грехове, които обикнал около нас като хищници и търсят кого да глътат. Плитоугордните са хора, които са загубили духа на христовата сдържаност, които е умереност, чужди са на въздържаността. Похотливостта си бедна хора, които не забелязват своята душевна и телесна нецелостност, не забелязват таялост, в които се възпянали и приличат на немислени дъжд, които бегат от своя родител, разпалвявали и духовни, и материални ценности. Но Евангелието ни дава пример за покаяние и на такива като тях, като ни описва историята на блудния син, който вървял при баща си, за да се хвалат с разваляне в Фривата му. За някого не е включена хората на нашия Небесен Отец. Всеки, който с благочестие страх се приближи към тази свята врата, няма да бъде изхвърлен. Напротив, всеки от нас знае, че ще бъде приет, ще бъде утешен, че е обявлятел на Отца има много неща, претрпял за всеки син, да всяка дъщеря - избрано място, нова претрпя, следва вечер, пръстен и дава първо за покаяние на всеки.

Да се покаже! Проща ми, ако от малодушия претрпя Божия глас, който не произвежда ни покаяние. Тогава ние, грешниците, ще чум над себе си приследител на вечната Правда: "Понеже анкаш, и не ме опослушавате, открихливостта съветите и изобличаваната ми, когато дойде христ и не повозае, аз не ще ви чуя". Господи, Милостиво, дано такава иже назоваме не постигне никога аз наш! Амин!

Прот. Мина МИНЧЕВ

СВ. РАВНОАПОСТОЛНА НИНА, ПРОСВЕТИТЕЛКА НА ГРУЗИЯ

Тропар, гл. 3

Самуиленско на Божнето слово, подражавала в проповедта на Първозванния Андрей и другите апостол, просветителка на Иверия и гусла на Светия Дух, света равноапостолна Нина, моли Христа Бога да спаси нашите души.

СВЕЩЕНИЧЕСКА КОНФЕРЕНЦИЯ В СОФИЯ

НА СТ. 2

ЛЪЖЕМЕСИЯ

Шкоа Асахара и сектата АУМ

НА СТ. 3

ХРИСТИЯНСКОТО ТЪРПЕНИЕ

НА СТ. 4

ЖРЕБИЯТ

в Стария Завет

НА СТ. 7

ТРЕВОГА ЗА МЛАДЕЖТА

Миналата седмица България види и чу за пръв път в новата ни история тревогата на един министър в отставка за младежите в нашата страна. Това е разбираемо тревога за младежите хора "под 25 години", както ги определя министърът, защото те са най-силно повлияни от многостранните промени в живота на българското общество през последните 6-7 години. И най-големите от тях, които сега са около 25-те, тогава била "дори-нейджри", в другите - дори още по-малки. Тези иминоно хората души, достъпчиве по-рано и разумно да осознаят какво става около тях, изпитали най-осезателна натиска на обществения климат, рухването на идеалите и на идеолите и заместването им от нови идеали и нови идеол.

По-големите тогава се тълкува пред посветената и занаятчи наука-калата земята на бещите си, за да търсят горчивия си хлиб колкото се може по-далеко оттук. А по-малките оставаха и с широко отворени очи и души полнеха отровна лина от бурния поток на времето, в който Бог им бе отредил да растат.

За тях никой въстхност не се

грюкеше, защото:

- комсомолът се разпадна, както и партията му, но когато ти се преутрост, забрави младецта си, защото трябваше да спазва вярност;

- другите партии се нуждаяха просто от киланори и младежките им трябваха само за пълнеж на митингите и за пелене на афиши - оттам нататък ги оставаша на произвола на съдбата или или (за да си спомним народната мъдрост) на неволите, която не законна да се яви в образа на

- многоликите секти, които емисари се оказваха истински и добре тренирани спецназо за целта ловци на души.

- Държавата в това време си мърмореше под нос: "Само до младежите ми е сега в тази българия!"

- А Църквата? И тя не може да се покажи с нещо повече, освен че не пронасяше дори и под носа си реликвата на съзавалата. Са Синод винаги е съзавал за дължителности си към "тия най-малките" и... ги превърля върху свещенството. А то, горкото, измисляло от хръщавена на нехалкохварани, от венчаване и опяване на кръстени и не,

от освещаване на невядени завещани и дейности, от материализиране на духовните ценности. С други думи казано, от прехалено много (тринбарска) работа на свещениците не им остава време да си гледат основната работа - да учат и да освещават. И ако някога нкой навистина се заинтересува за младежите хора, повечето гледат на него като на била врана.

Ще същевременно две средни и четри висши учебни заведения били всяка година стотинци млади хора, които търсят само малка поддръжка, за да заработят сред и да кръстостоят си. Но тази дейност нкой трябва да я организира, насочва, ръководи, следи и отчита. Кой ли?

Младецта в това време тъне в безпътна, катастрофално расте броят на отчаяните и тропещите тала и души с ниротичи и други мълчаливи и духовни отпади. Кой обаче се тревожи от това? Засега - само един министър в отставка. Дали да се молим Бог да внуши на управниците ни повече оставки? И на покаяние избратите - истинския тревога в душата!

Иван ДИМИТРОВ

ЪЖЕМЕСИЯ

"Тогава, ако някой ви каже: ето, тук е Христос, или там е - не вярвайте; защото ще се поаят лъжкарски и лъжжарски и ще покажат големи любя и чудеса, за да прельстят, ако е възможно, и избраните".

(Мат. 24:23-24)

Измина близо столетие от днес, когато на религиозен конгрес в Чикаго започнал да проповядва своето паралигично учение С. Визеканова. Оттогава с неостанавлива сила върви напълнението на източната мисловна в християнски свят. Пролождението на източното учение не е чист вид. Традиционно за тях ставало утверждаването на общите духовни основания на всички религии. В това отношение Шоко Асахара, основател на сектата Върховна истина на АУМ, не е изключение. Тук няма да спираме вниманието си върху провалите на тази зловащия секта, извършители на вестниците и телевидения (които ставали на многобройно участие в техните мисли с газ турин и др.). И макар че висшето ръководител на сектата за своите злодеяния се наричал в автората (като криминални престъпници), дейността на АУМ продължавала в различни страни. За съжаление нейните последователи се поаяват и в България. Ще разгледаме учението на този пореден лъжмесия.

В "Ръководство по системата на духовната практика", издадено от сектата в Русия, читателът проговява: "Ще напомним нашата страна (Шамбала) Шамбала и легендарна, идеална страна. Това е царство, управлявано от всевишния бог Шива, където могат да попадат само души, които в пълнота и съвършенство познават цялата истина, съществуваща във вселената. Това е място, където всички се стремят да живеят и принасят своята осъществяване колкото се може повече Богу. Живещите там сполучливо се обучават, за да станат спасители".

Църковните хора виждат в тези думи кощунство. Спасител им наричама чуждия Господ Иисус Христос, а не "жители на легендарната идеална Шамбала", Господ княз. "Аз съм врата: който влезе през Мене, ще се спаси" (Йоан. 10:9). И аз, апостол Петър, казвам, че няма друго име, с което всички могат да се спасят (Дейв. 4:12). Другите "спасители", както показва животът, на практика се оказват губителни.

Но Шоко Асахара не спира дотук. Като има предвид, че новата му аудитория има традиционни християнски корени, той провъзгласява себе си не просто за спасител, а и за Христос. Книгата "Просто за спасение" се за Христос в посветена на "разкриване истинския смисъл на Христовото учение". За православния израец е достатъчно да види коридора, за да забележи кощунствата рисунка. Шоко Асахара е изобразен прикован на кръст, с трънен венец и ороел около главата. Вижда се рана от копие в десните ребра...

Под рисунката е фотографирани на живия Асахара. На лицето му не се забелязва следващо аскетично изменение, макар че е един от разказите на книгата той разказва как е приключил с това године в аскетически "подиг" за "достигане на окончателното освобождение".

Естествено възникват въпроси: как да възникне кощунствата за отсъствието на аскетизма в живота на Асахара в признание му в едно изказване. При загледване на слушателите си с това "анализиране" той признал, че от съвместен опит знаят, че това заклинание дава повече наслаждение в присъствието на даващото на жена или употребява на наркотици. Възможно е тези "наследници" да са били в далечно манастир, но не може да не се отбележи, че опитът на Асахара е доста странен за човек, който претендира за званито "спасител". Макар че в Православната църква има примери на светици, които до обръ-

щането си са били големи грешници, никой от тях не се е опитвал да учи другите. Те само са опознали предимните си заблуждения и можели Господ да милост. Тук ние виждаме протасоложничество.

Книгата на Асахара се дели на три части. В първата той с удивителна точност се опитва да докаже, че именно той е Христос. Във втората се опитва да разкрие на последователите си "истинския смисъл на Новия Завет". Третата сравнява будизма с християнството. Във въведеното Асахара пише: "С това се провъзгласява за Христос. Аз мисля, вие сами ще се убедите, които прочетате тази книга. До 23 октомври 1991 година не съм пречал нито една страница от Новия Завет, с изключение "Откровението на св. Йоан Богослов". Тогава се убедих, че в тази книга се съдържа пророчество, че аз съм Спасител (Месия). Едно от "доказателствата" за горното твърдение е, че той може да влезе във висше състояние на медитация самодра, при което се сплит съдържана и действателна дейности. Ръководител на Върховна истина на АУМ се опитва да намери описание на самодра в Новия Завет: "Защото, както Йоан в утробата китова престоя три дни и три нощи, тъй и Син Човечески ще бъде в сърцето на земата три дни и три нощи".

Шоко Асахара намира в себе си сходство със Спасителя, оперирал по същата начин и с други факти от авантюристична история. Тези приключения известните описани в Кана Галилейска. Там, като съвършен водач във вина, "Исус тури начално на чудесата си" (Йоан. 2:11).

Ето какво съответства на това чудо в АУМ. Шоко Асахара "заредка" вода "своя енергия", след което тя получава "сладък и мек вкус". Основна това вода е зловещо да използва същата. Той пише: "Исус провадил водата във вина, защото налярек обикновената вода да излъчва светлината". (Светлината "се излъчва" в управителния диапазон, невидим за око, затова учениците я "виждат" по думите на "учители").

Спомняйки за многобройните изказвания, извършени от Спасителя през време на земния Му живот, Асахара избира едно - при Силоамската кълпална - и се захваща да прави аналогия. Но всъщност той е приел аналогията. Но всъщност той е приел аналогията. Но всъщност той е приел аналогията. Но всъщност той е приел аналогията.

В главата "Премажващи болестта" сравнява изцелването от Господа на Петровата тъща със самоизцелването му от цироза на черния дроб. Тези болест той получи, според думите му, като предаде своето чужда енергия на учениците си и прие малко от това, че им даде. Твърде натрапчивостта гл, дроб да заболява, както се счита за класическо при хроничните алкохолци. Но Асахара твърди, че неговият черен дроб е орган, филтриращ "замърсена енергия".

Особено се радва Асахара на христостането на св. Йоан Кръстител за Христос: "Той ще ви кристи с Дух Свети и с огън" (Мат. 3: 11). По този повод Асахара пише: "Съгласно действително в моята стихия. Това кръщение е в друго, а инициация... Има много видове инициации (посвящения). Две са най-висшите от тях - обръщането на Кундалини, т.е. "кръщение с огън", и Пог, т.е. "кръщение със Светия Дух". Единственият човек в света, който може да ги извърши, съм аз".

Често волята при използването от Асахара на авантюристичните текстове води до изказване. Например той цитира пророчеството на Спасителя: "Това, че не прелести никого; защото мнозина ще дойдат в Мои име, говорящи: аз съм Христос; и ще прельстят мнозина" (Мат. 24:4-5). Това пророчество има съвсем непосредствено отношение към самия Асахара, но той нагло претендира за знаме-

то на истински, а не на лъжлив Христос.

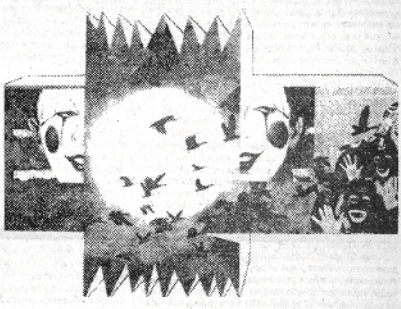
Апостолът на самоувереността звучи в заключението на книгата, глвно с негласно измисляне и твърдението без доказателства: "И така, аз съм единственият, който може да разкрие истинския смисъл на Иисусовото учение и да проглася Иисуса. Новият Завет съдържа следното пророчество: "А когато дойде Ион, Духът на истината... (Йоан. 16:13). Духът на Истината - това не е друг, това съм аз, ръководител на Върховна истина на АУМ. Сега във добре разработка, че Новият Завет в книга, която пророчества, че аз съм Христос". Тези кощунствени твърдения се толкова абсурдни, че не се нуждат от коментар.

Във втората част на книгата Шоко Асахара продължава да търкува новозаветните текстове, като ги сравнява с будистки и привежда примери от практиката на своята секта, за да може в традици, най-крайно разглед да заяви: "Разглеждайки учението на Иисус в светлината на първоначалния будизъм, може

ти от светите отци, настъпват последното време. Поаята на лъжкарски и лъжжарски е една от полите-близки за близките краи на света. Винаги са се правели на още по-отстранява личност - антихристата. Той трябва да се прояви в последните години преди атракото страшно и славно пришествие на нашия Господ Иисус Христос.

С цитирания малко по-горе думи на Шоко Асахара за близките краи на света, за духовната и религиозна нищета на нашите съвременници, аз пажмучителите, използваният Свещеното Писание за свои цели, би могъл да се счита за велик прелестник християнин, с едно изключение: ние не вярваме, че той готви Завета за царството Божи. Асахара го е друго царство - не антихристия, лъжкар, който ще започне да се представя за бог, като грави чудеса, като смущава поакорните, които плащи страпачиците, че ще доведе всички до крайна погубил.

В заключението цял прилежен думите

да се види, че Неговите концепции се намират в пълно съгласие с учението на будизма". Неговите "комплименти" по адрес на християнството звучат като осъществяване. Ето още една "похваля" на Асахара: "Християнските представи за вселената са много по-обширни в сравнение например с шаманизма". При това от само себе си се разбира, че будистката представа за вселената е по-съвършена от тази на шаманизма.

Тези от такъв характер са неизбегни, които многозначителни "изпускания", доста характеризирани, въпреки волята на автора, най-добре неговите намерения. "Тласк за написване на книгата - говори Асахара - държ духовната и религиозна нищета в съвременна Япония. Имя само редка пължким "спасители", които проповядват лъжливото учението на Иисус, като умело използват същата и части от знанието и отделни думи от другите религии. Това е ясно за всички нас на века, за времето, когато в този свят няма истинския Духа (Върховна истина). И като се стремим да променя това, аз искам да превърна Япония и цялата наша Земя в място на подготовка за достигане на Божие царство".

Действително по много признаци, известни от Свещеното Писание и разкри-

на Вероника Серафим Роуз. Той критикува изцяло думите на Спасителя от Мат. 24:23-27: "Тогава, ако някой ви каже: ето, тук е Христос, или там е - не вярвайте; защото ще се поаят лъжкарски и лъжжарски и ще покажат големи любя и чудеса, за да прельстят, ако е възможно, и избраните. Ето, аз съм апостол. И тъй, ако ви кажат: ето, в пустинята е Той, не излизайте; ето, в скръщените ставя, не вярвайте; защото, както съвременната мисловна изток и се вижда дори до запад, тъй ще бъде пришествието на Сина Човечески". И заключаване: "Зорното Христово пришествие е неизбегно; то ще дойде везвено от небеса (Дейв. 1:11) и ще сползи краи на този свят. Някаква "подготовка" за него е невъзможна. Ще ни спаси единствено православното прикляние в спасение, достояние живот и духовна бдителност".

Това ще бъде много тежко време. Масто за лекосимно днес вече няма. Никой не може да бъде толкова самодоволен, за да се счита застрахован от идващите велики събития, но много имам Бога да ни удостои да Му бъдем верни до край.

М. ДУДКО

Скритици и адаптации превод
Центро ТОНКОВ

Особено голям интерес светлата Върховна истина на АУМ проявяваща (в вероизтоя в по-дълбока форма проявява в своя) към Русия. Големи празници ти намерено много човешки души - 30-им и редицата събирания. В края "Всех съобщенията" в Москва около 30-им бивши активисти на тези японски секта, като се откърели от бившия си кумир Шоко Асахара, били присъединени към Православната църква чрез покаяние и миропомазание. Това е сполучлив опит на Центъра по възстановяване на жертвите на натрапчивостите религии "А. С. Хомекер" за работа с хората от агресивна секта. Как успеват тук да резултират бивши последователи на АУМ? Тайната на успеха в гроба - работи с хората, които помагат на всеки отделен човек да навлезе в нормален европейски живот.

ЗА ХРИСТИЯНСКОТО ТЪРПЕНИЕ

ПРОРОКЪТ

"Който претърпя докрай, ще бъде спасен" (Мат. 10:22)... С тези слова Господ изпрати Своите апостоли, а чрез тях и цялата Църква на проповед на Евангелието и свидетелство за Истината.

След като настъпи увещанието си как да благословят за Божието царство и ги предупреди, че поради това благославията ще бъдат намалени от цялия греховен свят (Мат. 10:22; Иован 15:19), Спасителят им покана и основното средство, подпомагащо християните в тяхната духовна борба. Христос ни призовава към търпение — едно качество, с което християнинът смело може да търне към своето спасение, въпреки че плат е тежен и тесен са връзката към него (Еф. Мат. 7:14).

Всички ние, чедата на Христовата църква, независимо дали сме миряни или клирици, мъжежи или възрастни, мъже или жени, обрзовани или учащи се — всички ние, виджж приели са. Кръщение, ни трябваво да благодарим за небесното отоваше и да свидетелстваме за Единородния Божий Син. Това свидетелство се извършва не само чрез богослужението, проповедта и поучението, но и чрез цялия наш живот, чрез делата и поверието на. Мислетя на Църковата е да гречески и преобръща света така, че всяко нгово дителство да хвали Господа (Пс. 150:6). Поради това животът на найките чедра е една непрехватна борба с дявола на този свят и подчинение му поднебнието кхво на алобата (Еф. 6:12). В теките моменти на тази борба ние често чуваме лукавия шепот на врага на човешкия род, който ниемя члгата вселена (Отр. 12:9): "Има ли смисъл тази твоя борба? Ето, ти се наричаш християнин, спазваш доктрините ти наставления, но спори ли това нещастията ти? Да те болят Бог, ашй Той те помага в твоето нещастие? Тук ние трябва да бъдем много внимателни, защото, ако се поддадем на този внушения, много скоро ще започнем да се съмняваме в Божиата любов към нас и поставяне щя стигнем до отчаяние — това най-тежък грех, който отоваше ще ни направи пленници на безнадиджността. В резултат на това и ние отоваше могат да възникнат аломисие, акаст, агностизм, грубост, невъзваст — наша съвсем проповолноса на това, на което ни учи Христос. Како наиджн щит в борбата срещу тези дяволски сили християните използват добродетелта на търпението. Този щит е способен да предпази душите ни. За да се убедим в това, нека погледнем към Свещ. Писание и живота на Църковата и да потърсим в тях потвърждение.

Още Старият Завет свидетелства за чудните подвизи на търпението. Авраам претърпя негодности на греховничеството и Господ го направи баща на всички варшци. Иаков изтърпя мъката на изгнаничеството и стана родоначалник на израелити от Бога народ, който столетия наред съхранява благославията за Спасителя на цялото човешество. Мойсей търпя болката на робството и бе удостоен да получи скрижалите на законът, написани от самата Божия десница (Иав. 31:18). Аноният пророк Илия търпението понася тежестта на служението си, получи Божия поддржка и посрами самообравилите се владетци. Да си припомним и многострадания Иов, който изтърпя едва ли не всички нещастия на земния живот, но търпението ги понесе и получи благодат от Бога. Всички старозаветни праведници търпението понесоха всички болки на надания,

но бореше отново да се изправи човек и та бжа очисти от споминанията Кръв на Христа и въздигнат от Него в рай. Ноният Завет и животът на църковната црква също свидетелстват какво високо място заема търпението в спроводиящата на християнския живот. С търпение, на което бжа научени от Самия Господ, апостолите благославиха за Него по цялния свят и джостно изпълниха пратеничеството, за което бжа избрани. Мъчениците търпяха всякакви изтезания, хули и обиди, бжа уростени с победни венци и тяхното свидетелство обрна милиона дла в Христа. Освен това и търпението на нещастите на члгителството си и видоха как Провославното търпението над заблудата. Преподобните монаси търпяха мъжественост тежестта на своя подвиг и достигнаха до живот, който почитостта си бе равен с този на ангелите. Зонича те имаха пред очите си примера на Господ Иисус Христос, който Сам изтърпя унижения, хули и кръвна смърт, но възкръсна и със Своето славно възкръснение сполучило в бездната на греховния свят.

Тук се говори само за търпение, а какво стана с вярата, надеждата и любовта, без които християнският живот и възкръсването към небесното царство си невъзможни? Нима твърдим, че търпението може да бъде достатъчно? Търпението обаче не измества вярата, надеждата и любовта — то показва доколко тези Божии дарова съществуват в нас; именно търпението е първият плод на "три твър: вяра, надежда, любов", за които говори апостолът (1 Кор. 13:13). Когато казваме, че нима вярата — можем да я засвидетелстваме с търпението си и да покажем, че смеето на всички живот е поладано на добра земя (Лука 8:8). Вярата за надеждата, а какво представлява тя, ако не търпението очакване на обещанията от Спасителя вени блага? Възможно, че обичаме, а се аз. Павел казва, че имаме любовта в другото писание (1 Кор. 13:4) и поставя търпението като първо не само средство. Както виждаме, търпението на се противопоставя на основните християнски добродетели, но всички те напълно се разкриват чрез него.

Примерите, които се привеждат тук, са от живота на сватите, а какво трябва да правим ние, съвременните християни? Верно е, грешим или си слаби, но също така и свято, че всички ние имаме в себе си тези свещени дарова — те също са хора като нас. Те също са имали своето слабост и тажки мисога, но в борбата срещу греха си превъзмогнали всичко това и са пробили в слава, с които Бог ги е удостоил. Те служат за наш пример, който не задължава слепо копиране — само търпение имаме действат благодарство, а Бог никога не поставя върху гледището на човека товар, който той не може да понесе. Ние също ще получим Божието възкръснение, ако отменим своя добродетел, защото никой нима да заслужи награда си (Мат. 10:42). Времето, в което живеем, изисква от нас постоеното търпение. Нека преблвпаят и човеколюбив Господ да ни поддреля и помага постоянно да възпитаване и умножаваме в себе си тази добродетел.

Ован РАИЧКОВ

Тълпата искаше да словослови царете й, да им кричи „Осанна!“;

да ние с нея сладката отрова на благодето от златните стакани, свърте му да тича след парите... на идеите да принесе жертви... А той, самият останал, упорито на думите правдиче със остена бодеше свещта й - да събуди заспалите у нея светли пории, да я накара да повярва в чудото, че жива е - да диша, да се бори, да различава злото от доброто, да мисли, да копнее за безсмъртие...

Тълпата не повярва на пророка, словата му не й отвраха.

Не вярваше, че е се този казъм, не виждаше, че обитаво блато...

Предупреди до друго да й казва, че иначе ще има да си тати.

... Защото не измери на Бога и истината имаше за знание, горяха думите му като огън...

Тълпата до уби със камъни.

Но истината жива си остана, тя възкръсна днес у нас пророка...

Който й отпрати днес закона, да се поучат от урока.

Калоя ЧАЛЪКОВ

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

СВЩЕСТВЕСКОТО ЗНАНИЕ

Един мислител направи и драстично бе писан: "Не, свещеникът не е човешкоме; ако признава благодарността си служение до обикновено далнично занятие, ако само материални интереси го движат при изпълнение на йерейските му задължения. Но той е необходим, сто

плати необходим, ако търси и спасения безсмъртния човешка душа ако е истински душпастир на повереното му стадо".

Нима по-важнично и по-отговорно служение от това, с дух и сърце да възбуди създателята по образ и подобие Божие човешка душа. А свещениците са възторжени прители на Душата. И скромният свещеник на село, и паството в малкото канско градче, и свещенослужител в шумния индустриален център, всички според света си принася своята дач и своята жертва за спасението на човешките души. С редността готовност те се строят към човешката душа, защото в душата им ечи вечното придружение на Господ Илия възкръснение. "Како партида човекът ако претърпя цял свят на вървди на душата си?" Те помнят също прекрасните, заплати слова на св. Григорий Велики: "Нима друга по-ценна дейност пред Бога от таа, да се прилепите и завладее човешката душа".

Свещеникът е призван за най-свещената мисия в обществото. Той е духовен архитект, устроител на човешките души и от тази душа той строи Божия дом — стром обрщението на мира и любовта. А да бъдеш участник в градбата на Божието царство — най-велико и най-благородно дело.

Свещеникът е Христов воля и страж на Църковата. Той е борещ против греха и водач в борбата против неговия, виричи и калител. А да си писател, който личи мислата на живота. Неговото високо знание е:

— в лична хармония с общия божествен светелорядък;

— то произвиква от Бога; — необходимостта от него се корени дълбоко в човешката душа.

Свещеничеството являе съществено в най-висш смисъл на всеобщия божествен порядък в света, изграден върху служението и общувателно връзка с Църковата и самоспокояването. Един поглед в природата, живота и историята ни показва, че никое творение не в само по себе си цен и изпълнение: всичко живее, служи, умира за друга по-обширна общност. Водите на източното пратично съозажаване на закръжени създайна. Тревите и растенията, умирайки, служат за храна на гледиците творения. Силният щедро пръска лютеция, са да дава на всяко живо същество топлина и сили. Не са ли пратично съозажаване и взаимна помощ в природата, живота и историята ни показва, че никое творение не в само по себе си цен и изпълнение: всичко живее, служи, умира за друга по-обширна общност.

Водите на източното пратично съозажаване на закръжени създайна. Тревите и растенията, умирайки, служат за храна на гледиците творения. Силният щедро пръска лютеция, са да дава на всяко живо същество топлина и сили. Не са ли пратично съозажаване и взаимна помощ в природата, живота и историята ни показва, че никое творение не в само по себе си цен и изпълнение: всичко живее, служи, умира за друга по-обширна общност.

Наблюдяваме ли кръговерата на небесните сватла и аналогията на тях кръговерата на медулителите и атомите, на водачите на вълнува и на кръвата, запладаме в дълбока полудра пред тайнствените закони на мъдрия

божествен порядък в света. Какво друго е тези закони, ако не израз на вечната творческа Божия воля? Квемо друго са те, ако не — последица на божествен дух в царството на материята?

А ако приемим от царството на материята материя в царството на живота, на божественото, какво чудно в това най-силно Божие творение! Но колко по-неудобно е по-нататъчното съществуване на живота. Бог неговия творения си да участва в Общата любов и всеобщност; Той издига мъжа и жената за порядъци на творчески акт на живота, благославеността в райската градина: "Растете и множете се, и напълнете земята!" Поставя заповед Църковата лютеция в тайнството брак.

Великият божествен закон на порядъчността, който в а сила да царство на божествеността и в царството на живота, в нас и духа, всеки още поавне в царството на оплукението и благодатта.

Идеята за порядъчността осъществява в цялото от Господ Иисус Христос. Това особено ясно е изразено и изразено от апостол Павел в неговото първо

божествен порядък в света. Какво друго е тези закони, ако не израз на вечната творческа Божия воля? Квемо друго са те, ако не — последица на божествен дух в царството на материята?

А ако приемим от царството на материята материя в царството на живота, на божественото, какво чудно в това най-силно Божие творение! Но колко по-неудобно е по-нататъчното съществуване на живота. Бог неговия творения си да участва в Общата любов и всеобщност; Той издига мъжа и жената за порядъци на творчески акт на живота, благославеността в райската градина: "Растете и множете се, и напълнете земята!" Поставя заповед Църковата лютеция в тайнството брак.

Великият божествен закон на порядъчността, който в а сила да царство на божествеността и в царството на живота, в нас и духа, всеки още поавне в царството на оплукението и благодатта.

Идеята за порядъчността осъществява в цялото от Господ Иисус Христос. Това особено ясно е изразено и изразено от апостол Павел в неговото първо

СВ. ГРИГОРИЙ НИСИЙСКИ

Ярка звезда в кападокийското тризвездие

МОЛИТВА

Тебе, Господи, търсим в малквата, защото от Тебе е заключено всичко. Чрез Тебе да се обожави, защото Ти си богатството, непроменищо се от промените на времето.

Твоето милосърдие да ни дойде на помощ! Твоята благодат да ни защити! От Твоите скръпници излез върху нас изцеление, изцеляващо нашите рани.

Тебе трябва да търсим вместо всичко друго и освен Тебе да не търсим нищо; защото, който търси Тебе, всичко намира в Тебе.

В Тебе е богатството за нуждаещите се, сърдечната радост за скръбните, лекът за всички язвени, утешението за всички оплаквания се.

Прими нашата молитва, Боже наш, и ни дарувай Силна Себе Си. В Тебе да живеем, Тебе да цимаме вместо всичко друго и тогава всичко ще е наше.

Дай ни, Господи, да бъдем Твои. По Своето милосърдие и Ти бди над нас, защото праведният Отец Те е дал на нас за лекуване на нашите рани.

Ти си наш по волята на Своя Отец, Ти си наш по Твоето съзвонение. С нас си Ти - Елагуше! Ти си с нас като наш Господ.

Прими от нас нашите молитви, Боже наш, съзвът от небето, прими съзвоните на грешниците и прояви милост към виновните.

По Своето съзвонение Ти си се съединил с нас - бди ходатай на нашата молитва. Възнеси и към Твоя Отец и утвърди мир в нашите души.

Прев. Ефрема СИРИЕЦ

Слова си да белега на всички светии, угодни на Бога, който се прославя в живота на Святия избрани светии.

Това несъмнено се отнася и за св. Григорий Нисийски, чийто ламет Православната църква празнува на 10 януари. Той е един от светците в кападокий-

Макирия, св. Василий Велики и остра му - св. Макрия Младша.

На младина си, Григорий бил излюбен на житейски изкушени. Независимо от окаяното на зекитно настроение членове на семейството си, той имал голям желанието да се занимава

река Ирис. Тук, скоро десет години той прекарал в аскетическите подвизи, непрестанен труд и задълбочено изучаване на Свяеното Писание и сватовещеските съчинения.

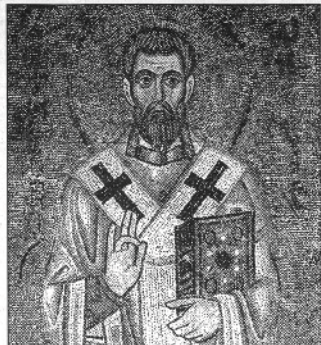
По настояване на св. Василий Велики в 372 г. Григорий приел да бъде ръкоположен за епископ на великия град Ниса в днешно на Месария Катарджикска. Като епископ той се проявил като ревностен защитник на Православията и добър помощник със слово на своя брат в борбата срещу забвудите на арианството. През 376 г. при армизацкия император Валент той бил прогонен от катедра та си и три години прекарал в изгнание. Едва след смъртта на Валент за завладял при своето гостно, което го поощряло с голяма радост и отново се отдал на усилена арианстварска и литературно-богословска дейност.

В 381 г. св. Григорий Нисийски взел участие във Втория вселенски събор в Константинопол като един от най-авторитетните и влиятелни богослови. В указа на император Теодосий от 381 юли същата година св. Григорий бил включен в числото на епископите - патриарси на Православията, обобщението в които било задължително за всички епископи участващи в Константинополски събор във връзка с делата на арианските църкви. Това е последното известие за живота му. Вероятно наскоро след това е починал.

В своета арианстварска дейност св. Григорий не се е проявил като голям администратор, а е бил предимно човек на такъв научна работа. От него са останали образци аскетически трудове, проповеди, речи на полемичи теми и многобройни писма.

Когато слушаме и четем за живота на светеца, трябва да помним, че та е нас и урок, и наставления, и молитва. Не са били хора като нас, със слабости и грехове. В благодарения си години и св. Григорий Нисийски е изпитал житейски съблъзни. Не е боявил помощи си свързва на Божествената благодат той успел да победи чешвата съста за светота своя.

Груляна ХРИСТОВА

ното тризвездие - св. Василий Велики, св. Григорий Богослов и св. Григорий Нисийски. Известен е предимно със своята предоворна литературно-богословска дейност и големите си заслуги за опазване чистотата на християнското учение.

Свети Григорий Нисийски е роден около 335 г. в Кесария, главен град на областта Кападокия. Прозвиждат го златно и блявчесто семейство, което се отличавало с непоколебимата си вяра в християнски добродетели. В дома на своите родители св. Григорий бил обграден от аскетически, но едновременно с това и асокуларна атмосфера. Той не изучил толкова блестящо образование, както по-късно си брат Василий, но неговия духовен наставник и възпитател били таква блявчи личности като баба му - св.

св. светию наука. Затова научил дълбоко четене с сърцата и станал учител по красноречие.

За продължаване на тази съблъзни му помогнал св. Григорий Богослов, който отразил към него следния урок: "Какво стана с тебе, млади човек? Защо захвърли свещението, защо съпадна вода кини, които некога четеше на народи, а все още кини, изпълнени със слово на вода, която не може да се пие, и поиска по-скоро да се именуваш дигор, отколкото християнин?" Тези думи на св. Григорий Богослов и недоволството на семейството и приятелите на младия Григорий действали блявочно върху него.

Отказвайки се от светското поощрение, св. Григорий постъпил в основанието от брат му св. Василий Велики манастир на брега на

СВЕЩЕНИЧЕСКОТО ЗВАНИЕ

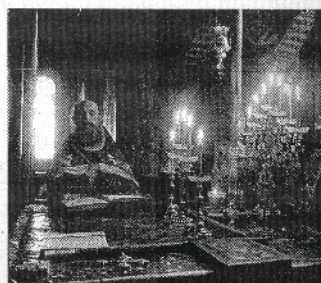
послание до Тимотея, 2 глава, 5-8 стих: "Един е Бог, един и Ходатай между Бога и човеци - Човекът Христос Исус, който отиде в себе Си отпук за всички - нащо в това време засвидетелствувано".

Като "втори Христос" свещеникът стои между земията и небето, между времето и вечността, между творенията и Твореца, между човека и Бога, между човека и светостта на Бога, между човека като обичане и Бога като обичаният; той е велики видим посредник на свързностостанията порядък, като истински "градник на два свята", като душничник на Бога пред човеците и като защитник на човеците пред Бога. "Кой е този ангел, който предстои пред Бога?" - възкликнал отец Йоан Кронцидски... Това е ходатай за хората, който носи обрива на вечния Ходатай, Бого-човек Исус Христос; това е един от човешките, поставен на служба Богу като говори свети ангел Писане, от неговото служение в ангелско. Той е посредник между Бога и хората. С вялост да връзва и развязва греховете на човеците, да свидетелства за тях животовете и страдания тех-

ник; това е втори новоназветен Моисей, който води Божието слово по пустинята на този свят в обожаваната земя; това е новоназветният Илия, който храни братята си с небесен хляб през време на духовен глад. Това е свещеникът - той принася Богу благодарствена жертва за всички светци, ходатайства за целия свят, за всички живи и умрели с вяра и надежда за възкресение. Той извършва небесната тайнства, непрестанно беседува с Бога като доверено лице, проповядва словото Му, обръща заблудените, възвръща, убеждава, утешава, наказва духовно. Свещеникът е уста на всички, умът и сърцето на всички народ, които стоят и се молят в храма. Свещеникът стои пред престола на Бога Вседържителя, който в полярно на неговото представителство цялата Църква, цялата Йерархия, превратността в Христа, дяконовство, целия причт и народ, всеки град и страна, и е вярна живяща в тях. Свещеникът стои пред престола на Вседържителя, в Чисто власт са небото и земята, всички стихии, светлин, въздух, огън, вода, земита с всички земни животни, сушата и морето, всички плетове,

земия и водки. Бог му е дал правото да ходатайства пред Него за блаславопориченото на въздуха, за избиането от земвърс, огън, моч, нахаване на инчелениците и междоусобна бран, които постигат хората за греховете им. Свещеникът стои пред самия Избор на живота за всички творци, пред самия Источник на благодатта, очишчението и спасението. Той е устата, умът и сърцето на всички народ, които стоят и се молят в храма; той изравява тяхното словословие, благодарение, прощение".

Настиня преконали са тази слова на великия кронцидски отец за спасителната мисия на свещеника в свят. Свещениците са Божиите пратници. Те съчета хората Божиите пътища, а на Бога поднасят човешките молении. Чрез тях спиеждат на земията небесни блага и чрез тяхните ръце се възвоят даровете и жертвите към небото. Свещеничеството това е тайнствената власт на Божието пратничество. Те съчета достига подложките на Божи престо. По нея непрестанно възлиза и спизва служителят Божи, за да поддържа в изправност връзката между небото и земията. Ние свещениците синачва-

ма планията и изпалнеме долните (Лука 3:5), та повярвали в Христа да могат по-лесно да стигнат и да завладят обожаваната земя - небото. Ние григитиев път към небото. Между небото и земията стоим, но коймо да може чешвата-чешвата да мине на други път. Грядим стоим между Бога и човека, за да имот Небесният Отец и въздигнат

си да се намерят. Стрими стоим между греха и разхиждето, за да може върху моста на изповядване да се отвори силата на добродетелта. Стрими стоим между разум и сърцето, та един друг да се опонират. Ние стрими стоим между телото и душата.

Себева

Иванчо Грозев ГРОЗЕВ

Преподобни Дометриан, епископ Мелитински

Свети Дометриан се родил през ширването на Юстин II (565-578) от благочестивите и богати родители Теодор и Евдокия. Завършил образованието си, той се адалмил, но скоро след това съгрялата погачина. Поради силната си любов към Бога напуснал света и се посветил на строг пощенски живот.

Едва 30-годишен бил ръкоположен за епископ на Мелитинската църква в тогавашна Малка Армения. Бил добър пастор на самото за своето дряво старо, не и помощник на други народи – принесли голема полза на Византия като раздал за мира в държавата. Често бил изпращан от византийския император Маурисиус (582-602) като посредник при преговорите му с персийски цар Хозрой II (590-628). Именно св. Дометриан сполучил за

сключването на мирен договор между гърци и перси. Станал близък приятел на Иларион, който го отрулил с много злато и мито. Но светителят дал всичко за Църквата и християнските домове за Бедри.

При едно посещение на столицния град Константинопол св. Дометриан починал. Честното му тяло било тържествено погребано от царя, неговия двор и множество свидетелнослужители. Мощта му била пренесена в неговия роден град Мелитин.

Преподобни Дометриан извършил много чудеса поживе, а и след смъртта си за слава на нашия Господ Иисус Христос.

Св. Димитрий РОСТОВСКИ,
Жития на светецата, яктри
Превод Р. ХРИСТОВА

Просветителката на Иверия (Грузия)

Св. Нина е родена в Кападокия и била единствената дъщеря на знатни и благочестиви родители – римски военачалник Завтун, родственик на св. вчкч. Георги, и Сулана – сестра на Юрваналиския патриарх Юрванали. Когато Нина било на 12 години, починала се проселиво в светия град Йерусалим. Тук нейният баща Завтун, воден от пламенен обич към Бога и желание да Му послужи в монашески порядки, приел със съгласие на съгрялата си инокийска постриг и се посветил на молитва и съзерцание в Йорданската пустиня. Многата станала дякониса, за да служи на бедни и болни жени. А самата Нина била дръзна да възлагане при една благочестива старичка на име Нинафора. Старице разказала на тази черница за Иверия (Грузия), тогава излюбованата още с истините на Христовата вяра, западни в сърцето на Нина силно желание да посети тази страна и да просвети

сърчието и подкрепя от вуйчо си патриарх Юрванали.

През това време от Йерусалим за Армения тръгнали 35 дръзни християни начело с църковата дякониса Римския и техната настоятелница Галияна. Те бегали от Рим през Йерусалим, прелетели за Дюклетий. В Армения си заселили в един лозя, припитавали се с труда си и проследявали словото Божие.

Скоро обаче жестокият Дюклетий научил къде се крият бегалците и изпратил на арменския цар Тиридат, тогава още величичко, писмо с молба да ги отпусне и върне в Рим или да ги каже.

За откак да се поклопят на идолите, Тиридат ги предал на жестоки изтезания. Всички Те правели мъченически смърт, което поощрило на цро Нинарид и явял Армения да се обърнат към Христос. Паметта на тези мъченици се празнува на 30 септември.

По Божия промисъл св. Нина била заловена от тези мъченици, когато изпославяла с очите си и молвила Господа: "Здръ ме оставиш сама след тези едикти и аспиди? Въз видение получила настелание от ангел да върши на оявря, където има топлото житие, на нима работници. Съсем сама тя са отправила за град Мират. Още

от настаничната си тя научила арменски език. Сега й предстоело да научи и гърциски, както и хравите и обичаите на непознатия за нея народ.

В Иверия св. Нина се заселила при една жена в царския лозя и скоро станала известна из околностите благодарение на чудесната помощ, която оказвала на всички страдалци. Множество болни се спускали при нея. Тя ги изцелявала с молитва и им говорела за истинския Бог, сътворил небото и земята, за Господ Иисус Христос. Проловела, "чудеса, извършвали от се. Нина, и добродетелният ѝ живот имали силно въздействие върху идеологията и мнозина от тях се отказали от идолите и поаврели в истинския Бог. Тя обрнала към Христос и грузинския народ.

Св. Нина не обичала слава и почести и се отговорила в пустиня планина, където молително благодарил на Господа за обръщането на идолопоклонника.

Св. Нина не обичала слава и почести и се отговорила в пустиня планина, където молително благодарил на Господа за обръщането на идолопоклонника.

лоничането в християнство.

След известно време тя отишла в съседния Кахети и там просветила с Христовата светлина кахетинската царяц София. След 36-годишния пасторски св. Нина мирно предала душата си на Бога, за Когого проповядвала, през целия си живот. На местото на кончината ѝ благодрният цар Мирман издигнал величествен храм "Св. великомъченик Георги". На гроба на светлицата ставали чудеса и изцеления. Св. Църква уваичала св. Нина за подвезите ѝ и името равноапостолина.

Св. Нина жилала през 280-335 г., а днешта ѝ се чества на 14 януари.

Олга ИВАНОВА

ПРЕПОДОБНИ ТЕОДОСИЙ ВЕЛИКИ

*Със благовравна съвършеност,
от Бога даден благослов,
той отпачи с свещена ревност
е слави Господа с любов.*

*С монашеския подвиг светлей
е съзрявал от души
Иисуса – Бога свой и ето
как стигнала до ето светостта.*

*Трийсет лета в неземне подвизав
без хляб, а с корени, трева,
той стигнала свято съвършенство,
удостоил го Бог с дара*

*да бъде първият учител
и подвига като иннок
да основава манастири
в прослава на своя Бог.*

*На страдания в своята лава
изживял раните и сам
се явил с християнска вяност –
достоеен бил за своя сан.*

*Със чудотворство, прозорливост
той образец е съвършен.
Изкоренявал всяка ерес,
с молитва срещал ноц и ден.*

*Една е истината свята –
любов и преданост в Христа!
А славата на Теодосий
е пример свят за вечността!*

Олга КАМЕНОВА

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

ВЪЗСТАНОВЕН Е ЧЕРЕПИШКИЯТ МАНАСТИР

Сред ояките на Искрийски пролом, на десния бряг на реката е построен Черепишкият манастир "Успение Богородично". В непосредствена близост е оградата, където се помещавала Софийската духовна семинария след изгонването на семинаристите от оградата в София и пренасянето ѝ в Дворец на операта.

Манастирът възниква през XIV век. Многократно е бил разрушен от турците. Последният му опустошения обаче са близо до нашето съвремение – от

кредатни мина, оячен икономост, ливне дои поплотил...

Наскоро една млада жена решава да спомогне за възвръщане благополучието на тази община. Теодора Чакалова влиза лично средства за възстановяването на манастирския храм. Целият яктри и множество други яктри са изгорфисвани във византийския стил от Св. Николаев, студент в Хържавната академия. Икономост изработва дърворезба Георги Николов. Косивият полилей на три нива е дело на пер-

рички майстор Стопановте, подредени от двете страни в църквата, са порчачни и изработени в Троян.

Прижката на благополучието дарителя за възобновяването на храма е богоугодна и съответноположено дело. То е пример за изпълнено със съвършенство служването към материалните потребности в някои наши църкви и манастири и съвършено – въдръжването за такава благополучност.

Павлина МАКСИМОВА

ЖРЕБИЯТ В БИБЛЕЙСКАТА ЕПОХА

Терминът "жребият" произлиза от "жреб", на старобългарски "жъб", което означава камък, хвърлян за решаване на спорове и разделяне на имот. На колхидски и английски терминът "жог" има и по-широко значение – лотария билет и съдбовник. Тези допълнителни значения ни са познати по-специално. Жребият играе, от когото днес се печалат милиарди, първоначално са част от религиозни обреди.

Според Библията древните евреи често определят жребият, за да определят волята на Бога преди вземане на важни решения; избиране на цар (1 Цар. 10:20-21) и босоголупици лица (1 Цар. 14:24-26), определяне на "козел на откупление" в религиозния обред (Лев. 16:8-10), посочване на група, обменяна в откупление (Иис. Нав. 7:10-26), уточняване на дата за бъдещо действие (Есх. 3:7; 9:24). Примерът с такъв жребият на жребий,

описан в кн. Изход, 29:30, показва, че по Божи указание пророкът Аврон трябва да носи жребият, наричан "урим" и "тумим", когато служи. Въпреки че никой днес не знае със сигурност какво представляват "урим" и "тумим", предположението е, че те са два златни диска за положителен и отрицателен отговор. Иисус Навин, който става приемник на Моисей, получава следната зрячна заповед: "Да се отнася до свещените Елеазара да се дотупа до него за решението чрез "урима" гред Господа; и по думата му да изпитат и по думата му да взикат той и всички синови Израелства с него и цялото общество" (Иср. 27:21). Ионатан, син на Саул, хвърля жребията на Божия си дял за сваляне пост, докато се връщат вграмоте. Езра и жребий за установяване на винотома и той се пада на Ионатан (1 Цар. 14:40-41).

Дамуил избира с жребий Саул за цар на Израел (1 Цар. 10:17). В конкретни случаи това действие има само церемониално значение, защото Саул вече е помазан за този пост. Елеазар, Игаво и техните синови, изследвани на философския Аристократски университет в Кривопаланкско закръжение (1 Цар. 14:31). Евреите прибягват до жребий и в случаите, когато трябва да се определи кой е виновен за Божия грях. Известен е примерът с пророк Йона, който бегства с кораб, разпоредил странна буря и моятата хвърлят жребий. Той се пада на Йона, който е хвърлен в морето като жертва, за да се упокоят бурята (Исх. 1:17).

Също с жребий древните евреи определят членовете на своите групи: жребият,

който ще населят Йерусалим след първия завойнованоси (Исх. 11:1) и кой жребият, който първи ще наладят разбулването се Вензимоново колано (Заб. 20:18). Различни форми на собственост като земя и други също се разпределят с жребий. В Числа 26:55-56 на пример пише: "И каква Господ на Моисей... Жемита трябва да се поделат по жребият, да трябва да получат двете според имената на Божията си колана; по жребия да им получат техните дялове пожурму ина Оушцелт общия и граткуивану егрочом и в Месопотамия. Идеята, че Божествената воля се откроява в митането на жребия, е изразена най-ясно в кн. Притчи 16:33: "Жребий се в оутъ хвърлят, но всичко, що то решава, е в оустор". Според пророк Исая (34:17) самият Бог прибягва до жребия, за да определи кой ще бъде обитавана земя на избрания от Него народ.

В Новия Завет се отнасяват, че съществият Завет е бил отворен на всички, а не в храма, за да каже по жребият (Йоан. 1:9). Христос е разпнат на гълъг (по поризом) на кръста, а за горичките му драки римските войници хвърлят жребий за жребий си разпнатият буквално предсказването на зависания стелетия по-рано Пс. 21:19: "Делат по-между си дражите ми и за ограджата ми хвърлят жребий". След обявяването на пределия Еда. Иованелити община в Йерусалим също използва жребий, за да определи негов заместник. Избран е Матия (Дан. 1:26). Когато свидетелстват гред цар Агрипа за своето видение гред Давоак, ап. Павел цитира словата на Христос:

"Чрез вярата в Менда да получат гроща на гроща и в наслада (жребий) между осветените" (Дан. 26:18). В българския синодален превод това "жребий" (гръц. κίραρος) тук стои неправилно "наследие".

Известният еврейски историк Йосиф Флавий в съчинението си "Еврейски войни" описва два случая на прилагане на жребий гред в с. др. Хр. След като койдският водач Йосиф е разгрозен от римляните, той се укрива в град Иотата. Римляните в Беслоянния обсаждат града и защитниците решават да се самоубият. Иосиф ги убеждава "да хвърлят жребий и да се убитят взаимно". Случайно или не, той се оказва един от последните дама, които остават живи, и решава да се самоубият. Всички мъж убива самоубийството си. След това хвърлят жребий, за да определят 12 души, които ще принесат откупление в жертва. Накрая десетмата дама хвърлят жребий, и решава да се самоубият. Всички мъж останалите и да промине и себе си. По този начин институционализирант и въздигнат в религиозен акт хазарт в приткуивану от еврейте в продължението на повече от милениуми и половина. От тази тоя премината в християнска цивилизация. Никои православна църква (и в България) избягат своите архивери с теглене на жребий.

Ст. асист. Вероника Ивелев СТЕФАНОВ

ДА СЕ УЧИМ ОТ ГРЕШКИТЕ СИ БИБЛЕЙСКИ МОНОЛОЗИ

АМАН
Служих в двореца на персийския цар Артаксеркс. Бях един от найголемите приближеници. Това е истинската история на моя живот, който се изпълни с велики дела, млада ораод и смисъл на живота ми. Стрехом се да стана ораод по-близък, най-доверен човек на царя. Затова всички, които се интересуваха на моя живот, се умножиха. Неправилно критику и царят пропълди първата си жена. Пасарт помазаш и царят си намери втора жена, еврейката Естер. Почти бих достигнал вичинството положение. Моят дядо ораод царската без най-важната. Цялата империя ми се кланяше и подчиняваше. Един еврей обаче, чичото на Естер, не ми Мардохий ми пречише. Все по-близък и по-близък ставаше с царя. Затова реших да го преминам, а заедно с него и цялото еврейско племе.

Мили дядо,
Разказват, който ще прочетете тези, го няма в книгата на Новия Завет в Четирите Евангелия, в Деяния на св. апостоли, както и в техните послания. Няма го в Свещеното Предание – втори извор на нашата християнска вяра, т.е. учението на Господ Иисус Христос и апостолиите, предадено първо учено, а по-късно записано в писани в Църквата и до днес запазило св. Свещеното Писание.
Днес ще ви разкажа една легенда за Божията Майка Богородица и нейната безгрешна живот к-м нас, хората.
Когато са апостол Петър завършил своята служба и вече е призован на небето, Господ му връчва ключовете от райските врати.
С цялата свещена ревност си, апос-

товодат дойде. Измаше зряна заповед, всички да се поклонят на царя. Мардохий обаче не му се поклонява. Склоних цяла да да уничижи Аристократски университет в Кривопаланкско племе. Умаш наймаш. Да ликуваш. Евреите се облякаха във врицата. Настана скръб и апла по цялата страна, а най-много в столицата Стуса. Научи се за това царя Естер. Тя ми даде гравеца гравеца и покани царя и мене на гощеката. Царят бе много доволен и я запита: "Каж ми какво желаш от мене, готве си и полоната от царството си да ти дам, ако стана и твоят цар, че на следващия ден ни ками и драмата и тогава ще кажи своята молба."

Тръгнах си доволен и радостен. Но видях Мардохий в двореца. Той пак си ставаше на ми се поклоня. Реших на следващия ден да го обеса и заповедих цяла ден да го обеса и заповедих

да издигнат една висока бесовина на градския площад. Трябваше само да взема подгизна на царя. Пресрещна ме тежкооранителна и царя, а вие и преди да поканам съветната присада от царя за Мардохий, той ме запита: "Каж ми какво дядо направил с човека, който върно ми е служил, а досега не съм го отпущал оттам". Помислих си, че това за мен, а то се отнасяло за Мардохий, който много пъти показваше ораодност към царя. Тогава казах: "Да се обича в царския дворец и да се разваля от яничията, които на следващия ден ще ги убият, колко на главата му – царска корона".

Тогава царят ми каза: "Взем ми ораоджата, която и короната и направи тази, която рече, с Мардохий, когато си решил да го убия". Неправилно каже царят, вед, подличом се. За себе си си

вак тези поности, но Мардохий ми ги отне.
Като свърших церемонията, отидох си в дома. Скоро ме поканаха за ораодно учение. Како гримичах ораоджата, царят запита Естер какво иска като запитан. А тя го помоли за живота на сънародниците си и за своя живот – да я бъде подарен заедно с всички неприятели е заблудил царя и всички са продадени като роби".
Когат ми дойде. Обесен бих на бесовината, приготвена от манах Мардохий. Загубих хубавото си място. Не го Мардохий. Цялата империя се разваля за обичане на еврейте. Те се веселеха и пируваха.
От тогава името ми стана по-ловичиво, символ на смъртта и откъсване. И до днес всички асе и вярват, че аз съм Мардохий, който се възмущава от неиде, когато

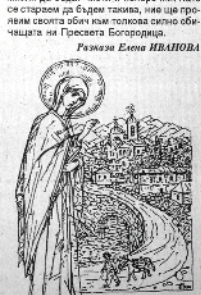
МИЛИ ДЕДА

Алегонда

Божията събличка, изтъканата от най-финия сияна волнина.
От земята като от дълбока пропаст се чуваха страдателски викове, гласи, горещи молби. И то, Пресвета Дева ступила своята тънка като папаника ступичка, тя се разгръщала, падала доту и един след друг по нея на земята райска млада в млада на каменоломца Мухреха, каяла: "Тоско, искам да избягна Твоя грях. Но трябва да Ти кажа за една моя тревога. Вече доста време забелязвам в Твоя пресветря райнко хора, които не сум никак прав райските врати. Не мога да си обясня как се погледнават тук".
Господ ми кажал: "Търпей след Мен, свети Петре".
Вревели заедно – първо Господ, дойде ми апостоли. Доста обмисляли, дойде се изморяли. Най-после си стигнали до една гравина и забеляжали гравин колони".
Те нечий небесносн житон (голна древа). Тичичко се приближили и ето какво видели. На една явнена моруна, обяснана с цялостия маргаритки, стоела Пресвета Дева и гледала надолу към земята, която си веселела райските хора. В ръцете им Пречистата държала тънка, едра зъ-

Ето, мили дедо, колко обича Божията Майка човешкия род, а значи и всяко от нас. Няма и ние трябва да я откриваме със своите бляди. Пречистата Божия Майка иска нашите постылки, запазвания, мисли да бъдат чисти и непорочни. Как се старам да бъдем такива, ние ще гравим своята обич към толовова силно общността на Пресвета Богородица.

Рисувал Елена ИВАНОВА

По редак на ръката пишан Александър КУРТИН

ПО РУСКИТЕ СВЕТИНИ

Пътни бележки

През юли 1995 г. група православни християни, водени от свещеник, посетиха на светини по руската земя. Експедицията от августоските свети пребивава през 1994 г., групата копнееше да взрине пак благодатния въздух на незабравимия Киев, да се поклонят в Санкт Петербург на мощите на св. Йон Кръстоносци и гроба на блазна Ксения и да се устремат към заветната си цел – остров Валаам на Ладожкото езеро близо до границата между Русия и Финландия. Валаам за православния Европейски Север е това, което е Света Гора Афон за Володарското православие.

Киев, с всичките стълбове на змяна на древнооруката столица, осветен през 1 век от проповедта на един от дванайсетте Християни апостоли – св. Андрей

Първозанен. След Възнесението Господне асепи от учениците търчали на проповед, както Спасителят блгослови. Жребици на първозанен апостол бавл далечната страна, областа на оските.

Руският апостол, Нестор или св. апостол стигнал по река Днепър до местото, където сега се намира Киев.

Како се изкачил на един хълм, той забели кръст и казал на сподвижниците си: "На това място ще възстане Божията благодат, ще се издигнат църкви на Христа и истинската светини ще излезе от тук по цялата страна!"

През 1996 г. се навършват 1505 години от основането на град Киев. Векове напред прозира в бъдеще Християнски учени. Третитон години след проповестите му думи тримата бра-

тия Кий, Щек и Хорив и сестра им Либада пътували в ладии по Тирисонската река Днепър и Тирисонски хълм да се заселият. Първоначално били от дивни хълм, покрит с дестивна зеленина. Сликашавата природа ги приютяла заедно и в спокойния си злия, където прищипците намерили пристан.

Евтимбата с трима снажни мъже и стройни девойки в ладии и сега изостряне легендата за основаването на старопристонния Киев.

С голяма радост ни посрещнаха миналогородишките приятели. Настаника ни в Киево-Печерската семинария. Този път решаваше напредването до посетения манастир "Света Троица", основан и устроен от знаменития поддник на 19 в. отец архимандрит Йона, в синама Петър. И до днес в обителта се покланят мощите му. Прекрасната местност пленява благочестивия анок и той се възхищава тук през 1860 г. Възхищаната му душа проследява почувствала, че този кът е избран от Бога за Негова градина.

Повече от 30 г. архимандрит Йона прекарал в трудове за обителта. В 1896 г. той открил училище за 30-тина деца сираци. Манастирски изцело поел издръжката им. Освен учебната предмети давал изучавал и занаятите: стругарство, общуване, ковачество, шивачество. Живот на монасите към края на живота на о. Йона достигнал 400.

Срещният устия бавл лико бреше за настоятел. Архимандрит Йона живял над 100 години и починал в 1902 г. Той предричал, че ще бъде мислен след смъртта си. И действително през 1966 г. работниците отскели главата на

мощите му, кодуствено в ритали и направи я прощали.

Сега в манастира има около 30 монахи. Преход на топло изумет о. Агапит и дарителът Димитрий Богородици. Уналя за любовта ни към леточното црковноспасилско лееие, домачиите ни предоставиха десния класос, а в това лееие. Десния класос ни да лееие мисло по своя избор. Чуха "Чистия Дел", "Ангел вошеши" и тропара на св. Иван Рилски. Демоните ни видихо бавл тропати и развълнували.

На по-малко приятно бавле изнавадени ние, когато на следващата лееие взехме участие във ванащното бдене. По изпратени от вярещи български отци ноти боголюбивите монахи развълнува "Чистия Дел", като л превели на съвременни руски език и добавили нове аракикимет, усвоили "Бослор, возава" и "Воское дихание". С тичека се обречевава домина на построяния в естествен богочисленически резерват манастир.

По-нататък разгледаме Софийския храм и Андреевския, в манастирски Опероски и Покровски, за никое от които развазавме в ЦДР в Анаурските бреше на 1996 г.

С автобус отидохме до квартал Китайче, откъдето в зоре от зеленина. Новото тук бв манастир диврен параклис, построен над вода за пещерата на старец Доситей. С благоговение се поклонихме при гроба на стареца.

Откачили ни в Голосавската обител се съпроводи с едно премеще, което за кой ли път ни убеди в благодатната отзивчивост на Божияте отгонци към яния, които о взира ги търсят. Още повече, че става дума за

погребаниа в нашия столетен руски храм "Св. Николай Чудотворец" архиепископ Серафим (Собялев).

Тък като миналата година вене бавле в Голосаве, мислеме, че ще го намерим лесно. След като последваха протозивически съветы за предизвиканото, усложняване, че се въртели като з смалтосан кръг. Решихме да попитаме за последен път "Българите, както ни струваха. Изведнъж пред нас се откри величествен непознат храм. Равнощия ни се изля в лееие, с които тържествено към него. Оназа се, че това е дивечисленик манастир "Св. великомученик Питербайков" в местността Теофаново. Тук именно на среща аврещата мирнина, която много се зарада, като разбра, че сме българци. Дълго време жената молила Бога да я в откре лееие възможност да изпрати по някое писмо, което да постави на гроба на благодатния архиепископ Серафим Собялев в София.

В един молитвеник се намери и синама на поддника, който поддирме на жената. С неочакван зямен поклон пред нация отец тя изразе благодарност на св.

Писмо се добавеше лееие до Голосаве. Тук аврещаме младия енергичен игумен да копав с бабер. Отриваха основите на старинния храм, върну който ще строят нов. Предложиха ни за вечеря каша и комолт.

Изключително приятни и други духовни лекции правихате на св. Анжелик, новак Божия.

С прищипаното писмо от благодатни монахи се отправихме към Санкт Петербург.

Светина
Тана СТОИЧКОВА

ТРОЯНСКАТА СВЕТА БОГОРОДИЦА

Предание

Някога на местото, където днес се издига величествената Троянска манастир, минало има килия бавла, обитавана само от двама монахи. Цялата околност била пуста и безлюдна. Рядко морен пътник минавал през дълга клисура на реката.

В една змяна нощ, когато двамата монахи бавл вече прочели вечерната си молитва и се готовили за спан, вичнащата врата на оградата се разтърсала от силни удари. Монасите изстрелно се вслушали. Далги това е зявонил пътник, или видял астроничици? Вътреки страх от крехките вратата на килията и лотърпявали от студения дъх на бурната нощ, тръгнали към вичнащата врата. До слуха им долетал стон.

– Кой е!? – попитали. Разговорът им аврещали като шум. Бавл синеи да могат да разберат аврещали кой от упяки се такова.

– Християнини... Брат.

Когато отворили вратата, пред тях в синега лежал изнемощил монах, ладнал върну нещо, което здраво прищипнал с ачочанените си ръци. Внесли го в килията и щем се посъзават, запитали:

– Иконата?

Намерили я наван – бавл образът на Божията Майка с Младенеца. С благоговение я внесли в килията си.

По-късно гостът разказал своята история. Идеал от Света Гора и носел иконата – дар за манастир в Бисерябия. Кинят му вървело леко, но когато наближили килията на монасите, аврещали да се претресе и ладнал бавличени. На мисло ни му оставило нищо друго, освен сред синежата буря да погосе своята товар напав, на където го насочала светлината. Той не знаел каква е тази светлина, само се надявал да е див. Каква бавла радостта му, когато разбрал, че в сред свои събрата мо-

наса.

През цялата змяна тримата живели в особено радостно настроение. И най-тежките дни за тях минавали леко, защото всеки миг чувствали над себе си покрови-

тавствената ръка на Божията Майка.

Наближала пролетта. Един ден, когато слънчието вече надничало през облаците, прищипнал мъжком се отворил по изпратения път към Троян. Върнал се към обед с дорест ком – най-първолия, най-силния в околността. Монахът се аврещипвал за път. Когато вичко било готово, той се качил на кон, сложил иконата пред себе си и се обрещвал с братята. Очли на змяна и радост изпълила чован на тропата. Двамата мониси целунели за последен път иконата и се отделили в килията си, като ладнали на колени там, където стоил пред време малко светилт образ. Те все още се молили, когато прищипно ослепие на вичнащата врата ги откъснало от молитвеника им унос. Побървали да отворят и кава била изнавадита им, когато видели монаха с иконата в ръце.

– Отка, авреще се е случило? – запитали в глас глас – Кинят... – кава е прищипвал той. Е и треперили от вичнащие ръце, подромнито от дамата, внесли иконата и я составили на предрищното място.

Лицата на отщепениците аврещили. Устните им, които до този момент били сухи, се отключили и в малката стая докнаше тръжественит тропан на св. Богородица. Пасли там, както никога досега.

Намерили коня на същото място, където ладнал и предрищант. Главата му мислито към Троян бавла насочена към тиквата килия. И за тримата монахи станало ясно, че Бог е опрещали иконата на Неговата Майка да остане аврещипна в тази змяна като аврещипна на българския народ.

По Стилиян ЧИЛНИГРОВ
"Майка Богородица"
София 1942 г.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО
за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.

Молим сумите да се изпратят с личния запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА

СВ. СИНОД, София – 1090
ул. „Оборище“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БПЦ

КРЕДИТНА БАНКА – АД, код 680 96 01
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.

Цена на един брой, 10,00 лв.